

Mál nr. 438/2015

M
og
vátryggingafélagið V v/ ábyrgðartryggingar reiðskóla.

Ágreiningur um bótaskyldu er ungur drengur á reiðnámskeiði féll af hestbaki.**Gögn.**

1. Málskot, móttakið 1.12.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 16.12.2015.

Málsatvik.

Hinn 13. júní 2013 var M meðal barna á reiðnámskeiði á vegum fyrirtækisins A sem heldur námskeið fyrir börn að sitja á hestum. M var á hestbaki ásamt tveimur leiðbeinendum og um það leyti sem farið var yfir Vífilstaðaveg við Hattarvelli fældist hesturinn sem M sat og féll hann af baki og varð fyrir meiðslum.

Í vettvangsskýrslu lögreglu um atvikið kváðu leiðbeinendurnir að þau hafi verið á fjórum hestum og hver hestur verið einsetinn. Er þau voru á leið yfir veginn hafi jeppabífið (B) með eftirvagn stöðvað við gangbraut sem þarna er, en þá hafi dökkgrárri fólksbífið verið ekið fram úr B á mikilli ferð og ökumaður þeirrar bífiðar þeytt bílflautuna. Við þetta hafi hrossin fælst, sem annars eiga að vera vel tamin og væn, og dattu M og annað barn af baki.

Ökumaður B kvaðst hafa ekið eftir Vífilstaðavegi og numið staðar til að hleypa börnunum og leiðbeinendum þeirra yfir veginn. Hann kvað hestana hafa verið mjög rólega og verið að bíta gras við vegöxlina. Hafi hann þá séð í baksýnisspegli grúa bífið nálgast mjög hratt, líklega á 80-90 km hraða á klst. Í þann mund sem fyrsti hesturinn hafi verið að ganga inn á veginn hafi þessari gráu bífið verið ekið fram úr B á mikilli ferð og hefði hann því sjálfur flautað bílflautunni í um 1-2 sekúndur til að vara ökumann hennar við hættunni. Hann kvað gráu bífið hafa verið ekið áfram áleiðis í Kópavog, en hann hafi beðið meðan hestarnir fóru yfir veginn. Þeir hafi vírst rólegir og þegar þeir voru komnir yfir veginn hafi hann ekið af stað. Hann kvaðst ekki hafa séð hestana fælast eða börnin detta af baki.

Við nánari rannsókn lögreglu á tildrögum slyssins var rætt að nýju við annan fyrrgreindra leiðbeinenda sem voru með börnunum. Staðfesti hann að börnin hefðu fallið af baki eftir að hafa farið yfir veginn og gengið í um 20 sekúndur.

Í málinu liggur fyrir tölvubréf frá ábyrgðartryggjanda B. Þar kemur fram að af hálfu félagsins hafi verið rætt við fyrrgreinda leiðbeinendur. Segir þar m.a. að tveir leiðbeinendur hafi verið með hópinn sem teymdu hesta og fór annar þeirra fremst en hinn hafi verið aftast. Ennfremur hafi í máli annars þeirra komið fram „að hesturinn sem fældist hafi verið tiltölulega nýkominn í hópinn og hafi verið búinn að vera „*eitthvað skríttinn*“ í ferðinni. Hestarnir hafi þó verið rólegir þarna við veginn fram að því.“ Þá segir í téðu tölvubréfi að „[h]estar munu vera „flóttadýr“ og ómögulegt að sjá fyrir hegðun þeirra við allar aðstæður og geta jafnvel vel tamdir barnahestar fælst af óútskýrðum og jafnvel smávægilegum ástæðum. Einnig mun vel þekkt að hestar „verði fjörugri“ og óstýrilátari þegar þeir nálgast hesthúsið eftir reiðtúr.“

Af hálfu M er litið svo á að slysið megi rekja til saknæmrar háttsemi starfsmanna A, annars vegar með því að hafa látið M, 5 ára gamlan, „sitja á hesti taum- og eftirlitslausan“ er gengið var yfir umferðargötu og skammt eftir að hesthúsunum og hins fyrir að nota hest sem hafi verið tiltölulega nýkominn í hópinn og hafi verið búinn að vera „eitthvað skríttinn“. Einnig verði að hafa í huga að vel sé þekkt að hestar „verði fjörugri og óstýrilátari“ þegar þeir nálgast hesthús eftir reiðtúr eins og vikið var að í fyrrgreindu tölvubréfi ábyrgðartryggjanda B. Hefur þess verið krafist að líkamstjón sem M verði bætt úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

V hefur hafnað bótaskyldu. Kveður félagið að tilhögun reiðtúrsins hafi verið með hefðbundnum hætti og alvanalegt sé að reiðmenn, ungir sem aldnir og vanir sem óvanir, riði yfir Vatnsendaveg þar sem farið var yfir veginn í umrætt sinn auk þess sem leiðbeinendurnir hafi farið af baki hestum sínum og teymt þá yfir veginn fremst og aftast. Þá hafi hesturinn sem M sat verið brúkaður sem barnahestur í mörg ár án vandræða og hafi verið brúkaður þannig á námskeiðum í nokkurn tíma áður en atvikið átti sér stað og sé enn notaður.

Álit.

Í máli nefndarinnar nr. 375/2015 var úrskurðað um rétt M til bóta úr ábyrgðartryggingu B. Var talið, eins og málið lá fyrir, að nægilega hafi verið í ljós leitt að hestur sá er M sat hafi ekki fælst fyrir en hestarnir voru komnir yfir veginn og gengið síðan í um 20 sekúndur. Þá hafi allnokkur tími verið liðinn síðan ökumaður B hafði þeytt bílflautuna. Að öllu athuguðu var talið ósannað að það væri rakið til bílflautunnar að hesturinn fældist. Þegar af þeirri ástæðu taldist líkamstjón M ekki bótaskyld úr ábyrgðartryggingu B. Engin ný gögnum hafa komið fram í máli því sem nú er til úrskurðar sem raskar þessari niðurstöðu. Í ljósi þessa verður ekki talið að slysið verði rakið til atvika þegar hestarnir fóru yfir Vatnsendaveg.

Það sem sagt er í tölvubrési ábyrgðartryggjanda B að sé haft eftir öðrum leiðbeinandanum, sem var með í för þegar slysið varð, um geðslag hestsins sem M mun hafa setið verður að skoða í því ljósi að það er sett fram sem rök fyrir því að leysa eigi félagið undan ábyrgð á líkamstjóni M. Sá leiðbeinandi sem þetta er haft eftir hefur ekki staðfest frásögn sína. Engin önnur gögn liggja fyrir í málinu um lundarfar hestsins. Verður samkvæmt þessu að telja ósannað að eitthvað hafi verið óeðlilegt við geðslag hans eða af öðrum ástæðum hafi verið varhugavert að nota hann á námskeiði því sem M var á. Ekkert hefur komið fram í málinu sem gefur tilefni til að ætla að M og önnur börn sem tóku þátt í reiðtúrnum hafi verið eftirlitslaus eða eftirlit með þeim hafi verið ófullnægjandi. Þá hefur heldur ekki verið sýnt fram á að slysið megi rekja til þess að einhver sú brotalöm hafi verið í framkvæmd námskeiðsins að leitt geti til ábyrgðar A á líkamstjóni M. Líkamstjón M fæst því ekki bætt úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum út ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 12. janúar 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.